

— Ти нали не си умрѣла,
туй било е само сънь?
Помня, че тогава въ двора
надойдоха много хора
и дочухъ камбаненъ звънь.
Ти съсъ скръстени ржце
спѣше като въ страшенъ сънь.
Майко, майко, сънь ли бѣ?
— Страшенъ сънь бѣ то, дете!

Майката въ ржце понася
мъничкото си дете,
въ топла стая го отнася
и притиска го до свойто
топло майчино сърдце.

Буря клонитѣ събаря,
буря иде и шуми,
но съ усмивка на устата
самъ-самичка срѣдъ гората
Горката Горчица спи —
Спи, но вѣченъ сънь тя спи!

По клепачитѣ ѝ свѣти
една бисерна сълза,
снѣгъ вали и я засипва
като цвѣтъ отъ дървеса.

Подъ снѣга севиждатъ само
побледнѣлитѣ уста,
сякашъ още шепнатъ — мамо!

Богданъ

ГАНЧО ЛУДАНЧО И СТРАШНОТО КУЧЕ

Минаха се две-три седмици. Мина се цѣлъ месецъ
и Ганчо оздравѣ. Краката му не го болѣха вече.

И започна пакъ да тича той, да играе, да лудува.
Ту въ кухнята ще надникне и всичко наопаки ще
обърне, ту въ градината ще затича и ще на-

прави хиляди пакости, ту при кучето ще отиде и ще го
закача, догдето се умори.

Радва са Луданчо, че е оздравѣлъ, радва се и отъ
радостъ не знае, где да стѣпи, какво да похване.

Една сутринъ, безъ да го види нѣкой, той изкочи на
улицата. Заскача по нея и гледа: срѣдъ улицата едно
куче, ама какво чудно куче! Не е като другитѣ кучета.
Главата му голѣма, погледътъ му страшенъ, муцуната му
намръщена, лицето му сбръчкано отъ зло, въ устата му
стърчатъ голѣми жби.